

Niềm Đau Thế Hệ

Tâm Nghiêm

Năm 2005 quả là xảy ra nhiều biến cố, một số người công dân Úc du lịch, nhưng bị bắt tại các phi cảng vùng Á Châu với chất ma túy mang trong mình, làm khơi dậy lên nhiều luồng dư luận khác nhau.

Đầu tiên một cô gái đẹp tóc vàng da trắng bị bắt ở phi trường xứ Nam Dương với một va li chứa 4 kilo cần sa. Rồi đến một nhóm 9 người cũng bị bắt ở Nam Dương vì mang theo ma túy! Một thanh niên Úc gốc Việt trẻ tuổi Nguyễn Tường Văn mới 25, với một khuôn mặt hiền lành, bị bắt ở phi trường Shang Gi với gần 400 gram bạch phiến, bị từ chối đơn xin ân xá và đã bị đem ra xử tử! Ở một trong những quốc gia đã áp đặt những luật lệ khắt khe để trừng phạt nặng nề cho những người dính líu đến ma túy.

Dư luận nước Úc khá chia rẽ về vấn đề này, có người mong rằng họ sẽ bị những trừng phạt dĩ nhiên, nhưng cũng không ít người đã theo dõi từng ngày những diễn tiến của các vụ án với một niềm hy vọng các bị cáo sẽ được xử một cách khoan hồng.

*Thực tế, ở ngay thành phố Melbourne, một trong những thành phố của nước phát triển, văn minh, không thiếu những nhà cao tầng, những cửa kính bóng lộn trưng bày những xa xỉ phẩm thời trang đắt tiền. Nhưng thỉnh thoảng người đi đường nghe tiếng xe cứu thương bóp còi inh ỏi giữa ban ngày len lỏi trên đại lộ Swanton, Elizabeth, đi đến một nẻo cụt, cách không xa những trung tâm đại siêu thị, vì nếu chậm trễ không sẽ không còn kịp nữa để cứu mạng cho những người nghiện ngập, chích ma túy quá liều! Nỗi kinh hoàng của các bậc cha mẹ khi thấy các khuôn mặt trẻ măng, non choẹt ra vờ ở các phòng chích được giám sát ở Sydney.

Đây là một ngòi khơi dậy những viết thương văn âm thầm rỉ máu của những nạn nhân, những người trong gia đình họ đã, đang thất điên bát đảo vì có con cháu nghiện ngập, đã từng mất con vì overdose.

Có những đứa trẻ tuổi độ 14, 15 chưa từng biết “trắng” là gì, ngây thơ cặp sách đến trường, có đôi khi em cảm thấy lạc loài, em cảm thấy cô đơn, em muốn có cái gì vui hơn kia... thì có vào một ngày nọ, một kẻ đàn anh, tự nhiên đến làm quen, anh tỏ ra rất kiên nhẫn, thân thiện, anh tỏ ra một người “anh” trước vẻ mặt rụt rè của

em, anh có hứa rằng anh sẽ bảo vệ cho em, dẫn em đi chơi... rồi cho em thử, rồi em thấy khó chịu, rồi một lần nữa... một cảm giác gì đê mê sung sướng chưa từng có, em có biết đâu đó là ma lực sẽ diu dắt cuộc đời thơ dại của em vào ngõ cụt tối tăm. Khi em có chút hiểu ra, thì ôi thôi tất cả đều muộn màng, em không có thì giờ suy nghĩ đúng sai, em chỉ biết em phải vâng lời...

Than ôi những đứa con dù vô tình hay cố ý cũng vì thiếu suy xét chính chắn, ngây ngô, lạc hướng, bị tù tội, bị nghiện ngập đó là nạn nhân của một tổ chức lớn lao mang tầm vóc quốc tế mới coi thường những tổ chức mệnh danh là những mạng lưới sắt biên phòng ở các vùng ranh giới của các quốc gia, để rồi khi đi đến tay người trẻ thì hậu quả của nó quá khủng khiếp giết người không gươm đao, còn tàn ác hơn vạn lần ác quỷ hiện hình trong những những phim ma quái! Vì nó không những làm mất mạng, hay sống vất vưởng cho cá nhân, mà còn là một gánh nặng cho gia đình và xã hội. Nó làm tan vỡ những gia đình, nó là một vết nhơ mà gia đình nạn nhân không muốn bao giờ muốn nghe, muốn nhớ, muốn nhắc đến. Nhưng nó lại là nỗi đau hằn sâu, cái ung nhọt vẫn còn hoành hành dai dẳng.

Những bà mẹ hàng ngày tay nắm chặt tay đứa con mình đưa đi đến trường, không dám bỏ sót một bữa rước con, con họ sẽ gặp ai đây? Nó ghê gớm lắm! Chỉ một lần nhe dạ “chơi” là trở nên ghiền! Những gia đình có con có cháu, đã hằng ngày nom nớp lo âu, ngày mai đây, con tôi cháu tôi sẽ có đủ sáng suốt để chống chọi với những cám dỗ của ma túy, mà ở thời đại này thấy nhan nhản ở các nẻo khuất của các phố thị phồn vinh.

Rồi một người mẹ khóc con đã khơi dậy lên nỗi niềm thương xót của biết bao nhiêu bà mẹ của đủ mọi sắc tộc màu da. Họ đã cảm thông được nỗi đau thương từ biệt của tình mẫu tử, họ đâu cần biết ai đã phạm tội gì?

Mãnh lực của đồng tiền đã giúp làn sóng ma túy vượt qua biên giới mọi quốc gia; Đã dẫn dụ biết bao kẻ ngây thơ, kẻ đi tìm thú vui trong chốc lát, đi vào cõi chết dần mòn trong tối tăm, tù tội. Một chuyến đi du lịch kiếm được nhiều tiền, chỉ chịu khó mang trong mình chất ma túy, năm sau lưng một tổ chức có hệ thống, dĩ nhiên là sẽ có những lời trấn an, lẩn đê dọa. Thế nên một người

đã bị tử hình và sẽ còn nhiều người khác đã, đang, và sẽ chờ đợi những bản án trừng phạt gắt gao có khi phải trả bằng mạng sống của mình, hay là cuối cùng cũng sẽ chết dần mòn vì nghiện ngập!

*Phải làm sao bảo vệ được người trẻ của thế hệ mai sau chính là con em của chúng ta trước trận bão đời này? Nếu nói như ông Howard là đừng nghĩ tới nó dù chỉ một giây, đừng rờ, đừng dùng v.v... cũng chưa phải là thỏa đáng.

Đây là một vấn đề chung của thời đại, của nước giàu có cũng như các nước lạc hậu nghèo đói, có thị trường buôn bán, tiêu thụ ma túy.

Ai cũng biết ở Miến Điện, Thái Lan vùng Tam giác vàng, A Phú Hãn ... có những nông trại trồng thuốc phiện, cần sa ... có những người dân nghèo cả đời làm thuê không bao giờ biết đến Tivi cũng không bao giờ biết đến tin tức thời sự, đang đổ những giọt mồ hôi vun trồng những cây thuốc phiện, cần sa... Họ đang săn sóc, bón phân, đợi mưa, chờ nắng như chờ một bữa cơm ngon sum họp của gia đình... Và chánh quyền nào cũng làm ngơ, coi như là một việc tự nhiên. Vậy thì ai có lỗi?

Đại cường như nước Mỹ dám đem quân ồ ạt, với chi phí lên đến hàng tỉ đô la mỗi năm để cung cấp cho một cuộc chiến tranh “chống Al Qaeda” một chiêu bài khá hấp dẫn và Mỹ đã tự hào là đến để bảo vệ tự do! Nhưng có dám trích ra chừng 1/10 chi phí chiến tranh để có một kế hoạch thay thế những cây thuốc phiện bằng cây lúa, cây mì, hay chăn nuôi không?

Có khi nào những bậc tai to mặt bự trong giới cầm quyền mọi nước liên hệ đến việc trồng trọt, vận chuyển, mua, bán, chột thấy mình có trách nhiệm trong tệ nạn này, cùng nhau ngồi lại bàn bạc tìm một phương cách tiêu diệt tận gốc rễ căn bệnh trầm kha của thời đại? Có khi nào những nạn nhân của ma túy, có thể ngồi lại với nhau, cùng nhau chia sẻ những nỗi đau buồn, để an ủi nhau, để hàn gắn những vết thương, để cuối cùng gạt nước mắt, tìm ra một con đường sáng cho con em chúng ta?

*Tổ chức Ân xá Quốc Tế cực lực phản đối xử tử tội phạm trong mọi trường hợp, vì coi nó là một sự trừng phạt vô cùng dã man và bất nhân; Họ không chủ trương dung tha cho người phạm tội, nhưng họ nhấn mạnh rằng không có một quốc gia nào có thể biện minh cho việc xử giết chết người dân của họ. Hội đã và đang vận động không ngừng nghỉ cho việc bãi bỏ án tử hình ở bất cứ nơi đâu những án tử được áp dụng để giảm nhẹ những bản án này.

Có người tự hỏi tại sao các tổ chức tôn giáo lại tổ chức

lễ tống táng cho Vân, có phải chăng là ủng hộ việc buôn bán ma túy, nhất là đối với việc nhà thờ đang chống đối việc phá thai, như vậy có phải là một sự trái ngược không?.

Thiên nghi đến thế kỷ thứ 21 này, mỗi người đều có quyền tối hậu là được có một lễ tống táng đàng hoàng dù người đó có làm tội gì đi nữa, điều này không có nghĩa là để hoan nghênh hành vi của người đã chết.

Quan điểm của Phật Giáo, trên căn bản từ bi và bình đẳng, Phật và Bồ Tát là biểu tượng của những đáng từ tâm, các Ngài là những tấm gương thi ân tế độ chúng sanh, những con người mê mờ đau khổ. Đức Bồ Tát Quán Thế Âm với ngàn mắt ngàn tay để cứu độ tất cả mọi người đang khổ nạn. Tấm lòng Bồ Tát có cần phân biệt đây là một người tốt phải cứu, còn người kia không tốt, tâm địa độc ác, làm hại người khác, không cần cứu độ sao? Hay là tấm lòng đại từ bi tuyệt diệu sẽ vượt qua tất cả mọi ranh giới về chủng tộc, màu da, tôn giáo, giàu nghèo, xấu tốt, để có thể thực hành trọn vẹn hạnh nguyện độ sinh?

Người Phật tử khi đã quy y Tam Bảo - Phật Pháp Tăng thì năm giới căn bản cần phải giữ gìn, mà đứng đầu là giới sát sanh. Một sinh vật nhỏ như dế, kiến còn muốn giữ gìn mạng sống của nó huống hồ gì là sinh mạng của một con người.

Tang lễ là một cơ hội cuối cùng để tánh linh người quá cố có thể được hướng về một cảnh giới tốt đẹp, đó không phải là cho một dịp may để họ cải tà quy chánh, bỏ ác làm thiện, để thoát ra khỏi con đường mà họ đã lầm đường lạc lối hay sao? Đứng trên phương diện nhân quả mà nói, gieo nhân thì sẽ gặt quả, thêm nữa mỗi người có riêng một tòa án lương tâm. Làm tội thì sẽ có luật pháp trừng trị, luật pháp thế gian còn có thiên lệch, nhưng bên cạnh tòa án thế gian còn có nhân quả, có một tòa án trong lương tâm không chóng thì chầy sẽ tự phán xét một cách rất công bằng.

Trong lúc 25 tiếng chuông đổ liên hồi đưa tiễn ở Richmond, thì ở nhà tù Shangri tất cả im lặng, có những tiếng nấc lên nghẹn ngào sẽ nhưng thấm sâu vào lòng mọi người... Em đã ra đi, trong những ngày cuối cùng của cuộc đời Vân đã ăn năn, đã xin lỗi, nên em có được sự bình tĩnh, không sợ hãi trước hình phạt chết chóc vô cùng nghiệt ngã. Trong tay em vẫn còn giữ chặt một xâu chuỗi, một bức tượng của một đáng thánh thiện mà em tin tưởng. Cuối cùng em đã sám hối trở về với một niềm tin thánh thiện, với niềm tin này dù phải ra đi, em đã để lại cho thế hệ trẻ nhiều suy gẫm...

